

SORAYA LANE

DE
ONVERWACHTE
BELOFTE

HarperCollins

Voor het papieren boek is papier gebruikt dat onafhankelijk is gecertificeerd door FSC® om verantwoord bosbeheer te waarborgen.
Kijk voor meer informatie op www.harpercollins.co.uk/green.

HarperCollins is een imprint van Uitgeverij HarperCollins Holland, Amsterdam.

Copyright © 2012 Soraya Lane
Oorspronkelijke titel: *The Navy SEAL's Bride*
Copyright Nederlandse vertaling: © 2026 HarperCollins Holland
Nederlandstalige versie: Nuanxed
Copyright © 2011 Soraya Lane
Oorspronkelijke titel: *The Army Ranger's Return*
Copyright Nederlandse vertaling: © 2026 HarperCollins Holland
Nederlandstalige versie: Nuanxed
Omslagontwerp: HarperCollins Holland
Omslagbeeld: © Adobe Stock
Zetwerk: Mat-Zet B.V.
Druk: ScandBook UAB, Lithuania, met gebruik van 100% groene stroom

ISBN 978 94 027 2075 4
ISBN 978 94 027 7765 9 (e-book)
ISBN 302
Eerste druk juli 2026

Originele uitgave verschenen bij Harlequin Enterprises ULC, Toronto, Canada.
Deze uitgave is uitgegeven in samenwerking met Harlequin Enterprises ULC.
HarperCollins Holland is een divisie van Harlequin Enterprises ULC.
* en ™ zijn handelsmerken die eigendom zijn van en gebruikt worden door de eigenaar van het handelsmerk en/of de licentienemer. Handelsmerken met ® zijn geregistreerd bij het United States Patent & Trademark Office en/of in andere landen.
Alle rechten voorbehouden inclusief het recht op gehele of gedeeltelijke reproductie in welke vorm dan ook.

www.harpercollins.nl

Elk ongeoorloofd gebruik van deze publicatie om generatieve kunstmatige-intelligentietechnologieën (AI-technologieën) te trainen is uitdrukkelijk verboden. De exclusieve rechten van de auteur en de uitgever worden hierbij niet beperkt. HarperCollins maakt tevens gebruik van de rechten onder Artikel 4(3) van de Digital Single Market Directive 2019/79 en het uitvoeren van tekst- en datamining op deze publicatie is niet toegestaan.

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze dan ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Het e-book is beveiligd met zichtbare en onzichtbare watermerken en mag niet worden gekopieerd en/of verspreid.

Alle in dit verhaal voorkomende personen zijn ontleend aan de fantasie van de schrijver. Elke gelijkenis met bestaande personen berust op toeval.

*De onverwachte belofte
aan haar*

Hoofdstuk 1

Tom Cartwright zat ineengedoken, zijn handen voor zijn gezicht. De gang kwam hem op een vreemde manier bekend voor en herinnerde hem aan zijn eigen schooltijd, jaren geleden. Al die keren dat hij voor het kantoor van de directeur had zitten wachten, terwijl hij ondertussen een smoes had zitten bedenken om zich uit de problemen te praten.

Hij onderdrukte een kreun.

Het kantoor van de directeur was misschien niet zo erg vergeleken met een klas vol zesjarigen. Hoe had hij zich hiertoe laten overhalen?

‘Oom Tommy?’ Gabby’s lieve, heldere stemmetje haalde hem uit zijn gedachten. Ze stond een paar meter verderop in de deuropening van haar lokaal. Ze huppelde naar hem toe en trok hem aan zijn arm. Haar handje viel in het niet bij zijn biceps. ‘Kom.’

Zo dus.

Tom drukte een kus op het hoofd van zijn nichtje, zette zijn voeten stevig op de grond en stond op. Ze kwam nog niet eens tot zijn middel, maar sloeg toch haar arm om hem heen.

‘Ben je verdrietig?’ Onschuldige ogen staarden hem aan, keken omhoog, en hij glimlachte in een poging haar te overtuigen van het tegendeel.

‘Weet je zeker dat je wilt dat ik dit doe?’ vroeg hij.

Gabby rolde met haar ogen. ‘Jij bent véél spannender dan mama en papa. Ik heb iedereen álles over je verteld.’

Tom pakte haar hand en volgde haar naar het lokaal. Hij probeerde niet te lachen. Ze had geen idee wat ze zei. ‘Gabby, je moe-

der is een oud-militair en je vader was helikopterpiloot bij de marine. Zij zijn echt niet saai.'

Ze haalde haar schouders op, zoals alleen een kind dat kan, en wuifde zijn opmerking daarmee weg.

Jarenlang had hij over zijn carrière gezwegen en zijn best gedaan zijn identiteit verborgen te houden om zijn naasten niet in gevaar te brengen. Nu stond hij op het punt een klas vol kinderen toe te spreken. Hij zou ze vertellen wat hij deed, of wat hij vroeger had gedaan, allemaal omdat een meisje dat niet hoger kwam dan zijn middel het hem had gevraagd.

Zijn carrière was ook geen geheim meer. Hij mocht erover praten, in ieder geval over een deel ervan.

Hij opende de deur en Gabby liep voor hem uit naar binnen. Toen hij de kinderen op het kleed zag zitten, moest hij even slikken. De kinderen zaten allemaal in kleermakerszit naar hem te kijken, met een onrustige blik in hun ogen.

'Wat zeggen we dan?'

Tom draaide zich om en hij zag een vrouw achter het bureau staan. Haar stralende glimlach was vast niet voor hem bedoeld.

'Goedemorgen, Mr Cartwright,' antwoordden de kinderen in koor.

Gabby hield zijn hand nog steeds stevig vast en kneep er hard in. 'Eh... goedemorgen,' zei hij, terwijl hij zijn blik van de vrouw losmaakte en zich weer naar de klas keerde.

Ze maakte het hem niet gemakkelijk, want zijn ogen werden automatisch weer haar kant op getrokken. Haar bruine haar zat in een zwierige paardenstaart en had een lichte krul aan het uiteinde. Haar grote, groenblauwe ogen leken naar hem te lachen.

Tom wendde zijn blik af. Meestal liet hij zich niet zo makkelijk afleiden.

‘Fijn dat u er bent, Mr Cartwright,’ zei ze met een lage, warme stem. ‘Gabriella heeft ons veel over u en uw werk verteld.’

Nu was hij diegene die onrustig werd. Niet vanwege de vrouw, die vanachter haar bureau naar hem toe kwam, maar omdat het volledig tegen zijn instinct in ging om over zijn werk te praten. Hij probeerde zijn hartslag weer onder controle te krijgen. Gabby was pas zes. Wat kon ze weten en vertellen over wat hij had gedaan?

‘U bent vast Gabby’s lerares,’ zei Tom. Dat sprak voor zich, maar hij moest iets zeggen voordat ze dacht dat hij niet kon praten.

Daar was die stralende glimlach weer.

‘Miss Rose,’ stelde ze zich voor, waarna ze iets naar voren leunde en haar hand op zijn onderarm legde. ‘Of Caitlin, maar niet voor de klas.’ Ze fluisterde, alsof ze hem een goed bewaard geheim toevertrouwde.

Tom onderdrukte de neiging om een stap achteruit te doen. Hij was zich bewust van alle gezichtjes die hun kant op keken. Hij was het niet gewend dat iemand zo dichtbij kwam. Tijdens zijn training had hij geleerd afstand te houden. Tegelijkertijd hunkerde hij al zo lang naar dit soort contact dat hij vergeten was hoe het voelde.

Gelukkig droeg Miss Rose geen ring.

‘Zeg maar Tom,’ zei hij. Hij moest een glimlach forceren en wenste dat die vanzelf was gekomen. ‘Mr Cartwright doet me aan mijn vader denken.’ En daar werd hij liever niet aan herinnerd.

‘Nou, Gabriella, stel je oom maar voor aan de klas.’

Gabby keek stralend op naar Tom, die zijn hand op haar hoofd legde. Daarna liep ze snel naar voren en ging trots voor de klas staan.

‘Ik heb mijn project over mijn oom Tom gedaan, omdat hij zo

interessant is,' begon ze. Tom knikte haar bemoedigend toe toen ze zijn kant op keek. 'Hij werkt voor de Amerikaanse marine, maar hij gaat niet meer weg omdat hij nu lesgeeft aan nieuwe...' Gabby kreeg een kleur. Ze was vergeten wat ze verder wilde zeggen.

Tom schrok toen hij een kneepje in zijn arm voelde en er iets in zijn oor werd gefluisterd.

'Ik denk dat ze wat hulp nodig heeft.'

Met zijn handen in zijn zakken liep hij in een paar grote stappen naar zijn nichtje toe om haar te redden, maar ook om wat afstand te creëren tussen hem en de knappe lerares. Hij had te veel jaren bijna uitsluitend in het gezelschap van mannen doorgebracht om met zulke prikkels om te gaan. Ze zag er te verleidelijk uit, rook te lekker en... verdomme, ze klonk zelfs te goed!

'Rekruten,' zei hij glimlachend, terwijl hij alle gedachten over vrouwen wegduwde. 'Ik geef les aan nieuwe rekruten.'

Gabby leunde tegen hem aan en hij sloeg zijn arm om haar heen. Het maakte niet uit wat er gebeurde of wat er gebeurd was. Zij gaf hem houvast, maakte alles goed en liet hem zien wat echt belangrijk was. Door haar had hij zich gerealiseerd dat hij zijn pijn moest verbijten en moest loslaten wat hem tegenhield. Wat hem zijn carrière had gekost. Voor haar wilde hij nu sterk zijn.

'Dus,' ging Gabby weer vol zelfvertrouwen verder. 'Oom Tom was een Navy SEAL, dat betekent zeehond!' Ze giechelde. De klas moest er ook om lachen. 'Maar eigenlijk betekent het...'

Toen ze aarzelde, nam Tom het weer van haar over. Hij wilde haar zenuwen wegnemen zodat ze hier plezier aan kon beleven. 'Een SEAL is iemand van het zee-, lucht- en landteam van de marine, die wordt ingezet voor speciale operaties.'

Het werd stil in het lokaal. Gabby plofte ook neer om te luisteren.

Tom voelde zich een beetje verlegen worden, omdat hij eigenlijk niet wist wat hij moest zeggen of doen. Hij keek naar Caitlin, de lerares met haar vriendelijke glimlach. Ze stond tegen de muur en knikte hem bemoedigend toe.

Plotseling voelde hij zich weer dat kind van vroeger dat zich wilde misdragen in de klas, omdat hij niet wist wat hij anders moest doen. Dat was vreemd, want hij was opgegroeid tot iemand die precies wist hoe hij zich moest gedragen, hoe hij bevelen op moest volgen, hoe hij moest doen wat er van hem werd verwacht. En of hij nu in actieve dienst was of niet, hij was niet van plan om dat weer te veranderen.

‘Hebben jullie vragen?’ Hij had helemaal geen zin om voor de klas te staan en te vertellen over hoe het was om een SEAL te zijn. Alleen de mensen die het dichtst bij hem stonden, wisten wat hij had gedaan, maar zelfs aan hen had hij niet alles verteld. Nu hij was gestopt, werd het er niet makkelijker op om erover te praten.

Er klonk een helder jongensstemmetje. ‘Is het waar dat de meesten de training niet halen?’

Tom zuchtte. Natuurlijk kwamen nu de vragen van jongens, en dan vooral over de fysieke dingen. Hij leunde wat naar achteren.

‘Alle Navy SEALs zijn geslaagd voor een zware test,’ legde hij uit. ‘Als je niet slaagt, kom je er niet in, zo simpel is het. Ongeveer tachtig procent van de mannen die het proberen, haalt het niet.’

‘En de meisjes?’

Tom zag niet wie die vraag stelde.

‘Helaas zijn er nog geen vrouwen bij de SEALs,’ zei hij, ‘maar dat kan op een dag veranderen.’

Hij zag dat Gabby haar schouders ophaalde. Het meisje naast haar leek persoonlijk beledigd te zijn door zijn antwoord.

‘Hoe zwaar is het?’

Weer hetzelfde jongetje. Tom kon een glimlach niet onderdrukken. Op die leeftijd zou hij precies zo zijn geweest: nieuwsgierig en vol vragen. Hij had ertegen opgezien om vandaag te komen, maar dit deed hem goed. Hij voelde zich even niet meer zo’n waardeloze mislukkeling, maar alsof hij iets kon betekenen voor de maatschappij. Zolang hij maar niet naar de brunette aan de andere kant van het lokaal keek. Hij schraapte zijn keel en hurkte, zodat hij op gelijke hoogte was met de kinderen die naar hem keken. Gabby was schattig, maar dit ventje had lef en hij moedigde kinderen graag aan.

‘De zwaarste uitdaging is wanneer je vijf dagen moet trainen met maar vier uur slaap. Door de uitputting weet je dan niet meer hoe je de ene voet voor de andere moet zetten. Maar toch doe je het. Dat maakt je tot een SEAL.’

De vragensteller schoof dichterbij. Andere kinderen volgden zijn voorbeeld. Ze hingen aan zijn lippen.

‘Dus je bent eigenlijk een soort superheld?’ vroeg het jongetje.

Tom schudde lachend zijn hoofd en weerstond de verleiding om door de warrige blonde haren van de jongen te woelen. ‘Ja, ik denk het wel. Alleen voelt het alsof je doodgaat en je voelt je...’ Hij stopte voordat er een krachtterm ontsnapte. ‘...rot.’

Even viel iedereen stil en Tom keek op. Miss Rose, die bij de muur had gestaan, kwam nu naar hem toe, nog steeds met een grote glimlach op haar gezicht.

Weer kon hij zijn ogen niet van haar afhouden.

‘Laten we Mr Cartwright bedanken voor zijn komst,’ zei ze en haar blik was strak gericht op de kinderen van haar klas.

Er klonk een zucht door het lokaal, maar haar niet gehoorzamen was duidelijk geen optie.

‘Kinderen?’

‘Dank u wel, Mr Cartwright,’ zeiden ze in koor.

Behalve dat ene jongetje. ‘En het trident-insigne?’

Tom draaide zich abrupt om. ‘Het trident-insigne?’

‘Ja, klopt het dat je dat krijgt? Heb je hem nu bij je? Hoe ziet hij eruit?’

Het jochie was duidelijk goed op de hoogte. Tom had geen idee hoe hij zoveel wist. ‘Nee,’ zei Tom. ‘Ik bedoel, nee, ik heb hem nu niet bij me, maar ik heb er wel een gekregen.’ Hij wist niet waarom, maar hij zocht Caitlins blik en keek haar aan. ‘De meeste mannen die ik ken, hebben hun insigne samen met hun hart weggegeven. Op hun trouwdag hangen ze hem aan een gouden ketting en die geven ze aan hun bruid.’

Tom slikte. Waarom keek hij naar de vrouw door wie hij zo afgeleid raakte en die hem tegelijkertijd op scherp zette? Hij had haar niet zo moeten aanstaren, hij wist niet eens waarom hij over het belang van het insigne had verteld.

‘Wat lief,’ zei ze, en ze vouwde haar handen samen.

Tom zag een zachtroze bloes langs haar hals omhoogkruipen naar haar wangen.

Hij had het nooit moeten vertellen, niet op die manier. Wat bezielde hem? Op dit moment had hij een vrouw niets te bieden. Hij wist niet wie hij was en hoe hij ooit moest verwerken wat hem was overkomen, wat hij had moeten opgeven. Hij was de weg kwijt.

Vroeger zou hij er alles voor over hebben gehad om zo’n lieve, aardige vrouw als Caitlin te ontmoeten. Maar nu was hij beschadigd en hij wilde niet dat iemand anders verstrikt zou raken in zijn web van pijn.

Hoe lief haar glimlach ook was.

Caitlin Rose keek met een serieus gezicht naar de klas. ‘Gabby heeft even de leiding terwijl ik onze gast uitlaat,’ instrueerde ze, terwijl ze donders goed wist dat er chaos zou uitbarsten zodra ze de deur uit stapte.

Ze kon waarschijnlijk beter in het bijzijn van de kinderen afscheid nemen. Het was onverstandig om met hem mee te lopen. Maar ze vond het wel zo beleefd. Hij had vrijwillig zijn tijd aangeboden en was lief geweest voor de kinderen. Ze zou alleen willen dat ze hem niet in die donkerbruine ogen hoefde aan te kijken, die haar vanaf het moment dat hij binnenkwam niet meer loslieten.

‘Bedankt dat je met hen wilde praten,’ zei Caitlin terwijl ze een laatste, strenge blik over haar schouder naar de kinderen wierp. ‘Dat was heel aardig van je.’

Tom hield de deur voor haar open en ze dook onder zijn uitgestoken arm door de gang in. Ze was niet gewend aan zulke manieren. Het was lang geleden dat ze in het gezelschap van een man was geweest, laat staan van een man die haar op zo’n manier behandelde. Op een hoffelijke, vriendelijke manier.

Ze voelde dat hij achter haar stond en nog iets wilde zeggen.

‘Het is raar om zo over de marine te praten.’ Hij klonk oprecht... en onzeker. ‘Maar Gabby nam geen genoegen met “nee”.’

Caitlin glimlachte, het ging vanzelf. Ze voelde zich meestal niet aangetrokken tot zulke stoere mannen, maar een man die toegaf dat een meisje hem in haar macht had, kon ze wel waarderen.

‘Ik weet zeker dat ze het geweldig vonden. Het ging een stuk beter dan met de meeste andere ouders die we hebben gehad,’ bekende ze, terwijl ze tegen een kluisje leunde en hem aankeek. Hij leek ontspannen, zijn voeten op schouderbreedte uit elkaar, zijn rug moeiteloos recht. ‘We krijgen weleens een arts of zelfs een advocaat, maar een echte marinier? Niet vaak.’ Caitlins glimlach

verdween bij het zien van zijn blik. Zijn ogen werden stormachtig en het bruin leek plotseling op het zwart van een dreigende onweerswolk.

‘Ik ben geen held.’ De woorden kwamen moeizaam over zijn lippen. De ontspanning was weg, zijn houding leek fel en ze zag een glimp van woede in zijn ogen.

Ze kreeg kippenvel. ‘Gabby is duidelijk erg trots op je,’ zei ze, waarmee ze van onderwerp veranderde en zich opmaakte om terug te gaan naar de klas. Ze wilde hier niet langer blijven staan. ‘Bedankt voor je komst, ik hoop dat we elkaar nog eens tegenkomen.’ Caitlin draaide zich om voordat hij de kans kreeg om te antwoorden.

Hij was misschien knap, en aardig voor zijn nichtje, maar ze had iets bij hem gevoeld waar ze nooit meer getuige van wilde zijn. Haar vader was militair. Haar enige serieuze vriendje was marinier geweest. Beiden hadden maar één manier gekend om hun gelijk te halen, om te krijgen wat ze wilden. Al die grote, sterke mannen hadden één ding gemeen en ze zou nooit meer voor hun kracht vallen.

Caitlin haalde diep adem voordat ze de deur openduwde om de kinderen weer onder ogen te komen. Ze keek over haar schouder en zag dat Tom er nog steeds stond, met licht hangende schouders.

Maar zijn ogen waren nog steeds op haar gericht. Vol vuur.

Ze wendde haar blik af en liep verder het lokaal in.

Hij mocht dan aantrekkelijk zijn, ze was niet geïnteresseerd. Absoluut niet.

Ze was lerares. Ze was gelukkig, alleen. Tevreden alleen.

En als ze toch zou besluiten iemand toe te laten, dan zeker geen Navy SEAL. Zelfs geen voormalige. Zijn lengte, zijn brede schouders, zijn donkere ogen... Het zei haar genoeg.

Hij was gewoon niet haar type. Punt.

Door al deze overpeinzingen kostte het haar twee keer zoveel tijd om de kinderen weer stil te krijgen.

Tom aarzelde even voordat hij in beweging kwam. Dat verbaasde hem.

Hij aarzelde nooit.

Maar de uitdrukking op Caitlins gezicht voelde als een messteek. Hij vond het verschrikkelijk, want zo iemand was hij niet.

Hij snauwde nooit tegen vrouwen. Liet nooit zijn emoties de overhand krijgen.

Maar sinds hij terug was, herkende hij zichzelf nauwelijks. Als Gabby er niet was geweest, was hij weggezonden in een duisternis die nog steeds op de loer lag.

Want altijd als iemand hem een held noemde, of hem herinnerde aan zijn laatste dagen als SEAL, kon hij alleen maar bedenken dat hij had gefaald. Dat hij was veranderd in een man die hij nooit had willen worden.

‘Laat nooit iemand achter.’ Dat was hun motto, woorden die net zo bij hem hoorden als zijn eigen hartslag.

Niet alleen had hij een van zijn mensen achter moeten laten, hij had ook afscheid moeten nemen van zijn carrière. Hij had zichzelf in de vuurlinie geplaatst. Dat risico had hij nooit mogen nemen en hij zou er de rest van zijn leven voor moeten boeten.

De scherpe geur bracht hem weer bij bewustzijn. Hij probeerde zijn hoofd op te tillen en het te schudden. Een schel geschreeuw galmde door zijn hoofd.

Zijn hand trilde, maar hij kon zijn hoofd niet bewegen. Toen hij weer controle kreeg over zijn lichaam, keek hij rond. Wat hij zag, deed hem wensen dat hij niet meer ademde, dat hij dit bloedbad nooit had hoeven zien.

Tom huiverde.

Hij had een hekel aan het woord 'held', meer nog dan een vegetariër een hekel had aan vlees.

Zelfs als zo'n mooie en oprechte vrouw het zei, die duidelijk de goedheid zelve was.

Tom draaide zich abrupt om en stormde de gang in, dezelfde waardoor hij binnen was gekomen. Hij moest direct weer aan het werk. Hij moest íéts doen. Hoe meer hij bezig bleef, hoe makkelijker het was om alles te vergeten.